
KOCA
YÜREKLİ
ADAMI
KAYBETTİK
Ağladım örtümü üstüme çekip
Göl ettim yastığı gözyaşı döküp
Beklerken kapında boynumu büküp
Belki bulamazsın Ulusoyunu

Bekletme Beni

Yokluğun içindeki varlığımın yerine
Kum serpin yokluğun hayalden gözlerine
Ateşten hediyedir vicdanımdan derine
Yandığım gecelerin sabahında çık da gel.

Uykularımı döven kâbusları al götür
Ateş kokan terimden benden ona sil götür
Gün gibi hasret gönül bekletmeden gel götür
İçindeki öfkeyi sevgi ile yık da gel.

Gelmen için yüreğin benden daha ne bekler
Tutmayan dizleriyle gönlüm sana emekler
Yıllara meydan okur boy verirken bebekler
Ağaran saçlarına gençlik gülü tak da gel.

Kaynayan deniz gibi sahile vur öfkeni
Durgun mahzun göl gibi özüne bağla beni
Pencerede mendilim okşayıp sevsin seni
Bir parçacık kokunu gönlüme bırak da gel.

Terime kan düşürdü hasretin terime kan
Gönülsüz gönüllerde zillet olur her mekân
Sevda çeşmesinden iç varlığınla yun yıkan
Eri aşk potasında yüreğime ak da gel.

Hasan Ulusoy

Türkülerle Türk'üm Gelir

Ne zaman ruhumu sarsa bir yeis
Türkülerle Türk'üm gelir aklıma
Sarar benliğimi tarifsiz bir his
Türkülerle Türk'üm gelir aklıma...

Dede Korkut kopuz çaldığı zaman
Anadolu müjde aldığı zaman
Tarihim aklıma geldiği zaman
Türkülerle Türk'üm gelir aklıma.

Evliyanın edebine erişen
Hakikatte birbiriyle yarışan
Abdal olup erenlere karışan
Türkülerle Türk'üm gelir aklıma

Hiç bir müzik türkü yerin tutmuyor
Yüreğime tatlı sızı katmıyor
O olmazsa bülbül gamlı ötmüyor
Türkülerle Türk'üm gelir aklıma

Sevgiliden şikâr naz denilince
Benliği bırakıp biz denilinde
Aşığın bağrında saz denilince
Türkülerle Türk'üm gelir aklıma.

Hasan Ulusoy

Belki Bulamazsın

Una baktım ekmek geldi aklıma
Düşünmedim değirmenin suyunu
Aklımı derdiyle alan bir fani
Her fırsatta oynar oldu oyunu

Ne bilsin aşk diyen aşkın kahrını
Doldurmadan cana aşkın zehrini
Yıkıp geçtim uçtan uca şehrini
Bulamadım dostun kutlu köyünü

Bilmediğim örtü saklar içimi
İçimde sevdanın muğlâk biçimi
Yükledim yükümü tuttum göçümü
Kayıp ettim kırk mevsimin ayını

Bir faninin fani ile işi ne
Çorba demir dolar değer dişine
Diktim hedefimi dağlar başına
Kırdı felek oku ile yayını

Ağladım örtümü üstüme çekip
Göl ettim yastığı gözyaşı döküp
Beklerken kapında boynumu büküp
Belki bulamazsın Ulusoy'unu

Hasan Ulusoy

Sanmıştım

Herkes beni birer birer bırakır
Yanımda ben seni kalır sanmıştım.
Gönlümü hasretin ateşi yaktı
Ben seni hisseder bilir sanmıştım.

Düştüm bir sevdanın dümen suyuna
Ağrı acı düştü gönül payına
Gönüldür bu gülüm gelmez oyuna
Su akar arkını bulur sanmıştım.

Derdi gel gönüle ne demektir sor
Senden ırak hayat ölümden de zor
İçimdeki hasret sönüp bitmiyor
Köz söner bir gün kül olur sanmıştım

Özledim vefasız özledim seni
Uzaktan uzağa izledim seni
Gönül eşiğinde görürde beni
Acıyıp içeri alır sanmıştım.

İşte Ulusoy'un derdi telaşı
Gönül gözlerinden boşaltır yaşı
Sevdaya saldığım bu dertli başı
Sevgili döşüne alır sanmıştım

Hasan Ulusoy

Acıların Havuzuyum

Soluk benizler yanık güzelliği yerinde
Sayılı yıldızların her birinde o büyür
Mihnetin acıların ağrısıyım şimdi ben
Kalk, geceyi öldürüp sabaha karşı dur
Çaresizliğin çaresi umutsuza umut ol.

Uzaklara götür beni ak benizli güzelim
Ne kadar ışık varsa şekillensin yüzünde
Gideceğim mekânlar ateş olsun kan olsun
Acısın artık dünya üstünde öksüzüne
Yürüsün yüreğinde sevgiliye giden yol.

Bir yanılgı içinde suçlarıma yöneldim
Tek kişilik ölümler artık açmıyor beni
Bir arınmış alemden silkinip çıkıp geldim
Ama burda görmedim gördüğümü göreni
Kemiklerimi yakar sırtımdaki bu vebal

Ay nurun içindeki hallerini ne bilsin
Zanneder ki kör nefis parmağıyla ay böler
Geceleri düğümlenen sihirlerden değilsin
Kuş dolusu dünyada gönül bir kanat diler
Taşıyamaz yükümü benden gayri kırk hamal.

Döndüğünde yüreğim güz gününde şenlenir
Mantarlarla tıkalı şişelerde sevdalar
Susuz kalmış bir serçe dal dibinde dinlenir
Diktiğim fidanları kendi ellerim yolar
Yürüdüğün yol zalim gitme gel yurdunda kal.

Hasan Ulusoy

Acır Sanma

Bu ahı işiten duyan acır oldu halime
Gösterme gönülsüz yâre gamlara sarıp beni
Acımayı unutmuştur su değdirmez gülüme
Acır sanma o vicdansız bu halde görüp beni

Görüp beni acıyarak baktırsaydı yüzüne
Yer kalmazdı yüreğimde bunca gama hüzüne
Belki gönlü kederlenir görünmeyim gözüne
Çiğnetin yâre bedenim toprak gibi serip beni

Bedenim de gizli yara ağrısını çekerim
Ağrılara ilaç diye gamı derdi ekerim
Yar aklıma geldiğinde içime kan dökerim
Bu hicrandan kurtarın yar iline sürüp beni

Toprak bana imrenecek yar bağrıma basanda
Yar cevrine sabreyleyip ateşlerde susanda
Geçer zaman erir ömür hal kalmadı Hasan’da
Çekti gitti can yurdundan bıraktı garip beni

Hasan Ulusoy

Aç kapını hasretim

Göveren göceklere gönülden bakıp gördüm
İçlerinde sabreden kahraman bir çekirdek
Tırnakları hayatın sinesinde büyürken
Harâmiler elinde bezgin düşer bir yürek
Kaldırmış parmağını sana şahadet eder.

Camekânlar örterken saksılarda isyan var
Toprağında sevimsiz yaratıklar gezinir
Kalbimi işgal eden senden ayrı sevdalar
Senin olan mekânda sensizliğe ne denir
En mukaddes duygular şeytana doğru gider

Sonu gelmez zamanlar derdi bana yüklüyor
Put kesilen hayaller ismin ile yıkılsın
Bir gönül var ki benden belki sevgi bekliyor
Tükensin senden gayri bende her şey yok olsun
Sana tutkun gönüller senden gayrisin nider

Çok gönülde aradım o mübarek sevdayı
Her beşerin yüreği kendi saçından kara
Kimi tuttu kapıda kurarken boş hülyayı
Kimi benle eğlendi oldum arsız maskara
En hoş bildiğim gönül benim için kin güder

Ellerim uzanmışken itip geri çevirme
Aç kapını hasretim sevdan ile erisin
İnandım ki sen varsın yok olana yol verme
Sen bütün noksanlıktan eksiklikten berisin
Açtığın nur gözeler ağrımı teskin eder

Hasan Ulusoy

Adımı Aklında Tut

Sancı saran yüreğimde sen varsın
Issızlaştı dünya
Mehtabı zifte bular efkârımın karası
Ağrımı tutan eldin yaramı saran eldin
Sahte çiçeklerde güllerin maskarası
Sahte çelenklerde donuklaşan efkârsın
Burkulan mevsimlerin neresinde gül açar
Ne zaman biter beynimi yoran fasıl
İklimlerin baş ağrısı ayrılık
Baharların şevki umut
Ne olur ey muhannet
Adımı aklında tut

Yoksun bu gece
Radyoda şarkılar sensiz anlaşılmaz, duyulmaz
Bir resim var duvarda mağrur
Donuk hayalinden bıktım, bakmıyorum
İçinde öfke büyür, gözlerinde gurur
Bir heybetli kulede esir yürek
Burada yanan bir kul var.
Yok mu dedim ne
Ne demek yok.
Aha bu el sensin, aha bu baş sen
İçimdeki derin sızı, ağrı, acı, telaş sen.

Sana ağladığım zamanlar
Kahrediyor sevdiğimi bilmemen
Bir hain sandal çeker derinine göklerin
Yıldızlar benimle döner
İşte senden kalan tek mısra
Kaç gündür gam dolar bestelerimde.
Gel, dediğim zamanlarda
Yere çakılan gök kuşağı yanardı
Omzumda dünya yükü mihnetlerle koşardım.

Yürüdüğümüz yolarda
Yalnızlığı gel de seyret
Gel de gör sensiz yanan suları
Gel zaman yaşlandı, bizler yaşlandık
Bir sevda yoluna yandıkça yandık
Gel, yol başında tuttuğun el bekliyor
Bülbülden sakındığın gül bekliyor
Hasretin gözümde yaş, gövdemde ter
Bekletme her şeyinle beraber

Hasan Ulusoy

Ağlamaklı Günler Vardı

Ağlamaklı günlerim geldi aklıma birden
Bir köşede bekleyip gözlerimde tuttuğum
Bir kaypak taş üstünde seyrettiğim gözlerden
Bir hatıradır sanki arayıp unuttuğum

Hep o cana bakardım gülüm seni anarken
Taş bebek hayaliydi yergince bir gelinin
Sen olacaksın derdim hasretinle yanarken
Efkarı o an biter gam gönüllü delinin…

Yüreğinde yar kokan şu efkarlı aşığın
Ağladığı zamanlar mutluluğu başkaydı
Bir vuslat hayaline ah-ü zarlı aşığın
Her geçen gün ömründen hasretten bir taş kaydı

Yağmurların yağışı senden gelen yelinen
Ciğerime su serper vuslat muştusu sanki
Şu yörede derdiyle gamlı bir kul bilinen
Bu kul senin derdinle bayram eder inan ki…

Ay tuttum yıldızlardan ayrı alıp getirdim
Gönlümdeki karanlık o sebepten ışıktır.
Ağlamaklı günleri o günlerde bitirdim
Her şeyi şahit tuttum bu kul sana aşıktır…

Hasan Ulusoy

Ağulanmış Bir Nesil

Bende büyür benim içimde bensiz
Bana düşman olan, zehir sevdalar
Bana beni benim gibi anlatmaz
Türküler boğulmuş, fitne yürekte
Türküler nefsimi günaha salar.

Zamanın ufkunu saran güneşler
Meyhane yıldızları revaç buluyor
Hayaller boyalı fahişe dolu
Kuytularda sanat ehli gariban
Neslimin üstüne zehir soluyor...

Küfrün geleneği gelecek bizde
Beynimize yağan, yağmur ihanet
Yalnızlığa düşmüş, sanatım hasta
Sana şifa nesil, doğdu doğacak
Diren ahlak, ilke, şeref, haysiyet

Ağız çakal ağzı, sözler şerefsiz
En güzel ezgiler, kepaze olmuş
Duygu benim değil, idrak yabancı
Söyler, niyetini, gizler şerefsiz
Her taraf iffetsiz, arsızla dolmuş...

Gamzeleri dolgu, yüzleri boya
Kadın şuurundan sürgün kadınlar
Bizdeki ayşe'ler, böyle değildi
Kaybolur sahte, yıldız yapılan
Doğarsa ufuktan bir gün kadınlar

Kadın edep, haya, erdem ehlidir
Çılgınlık kadına, nasıl yakışır
Mutlu yuvaları, yeren zihniyet
İçki masaları, şehvet esiri
Ezilen kadınlar, orda kokuşur

Hasan Ulusoy

Ah Bu Sevdalar

Yıktığım hayallerim oldu bir zaman
viranelerinde dolaştım yıllarca
bir baykuş kimliğine büründüm
bekledim harabelerinde sevdanın
şom ötüşlerimle incittim umut taşlarını
bilemedim kıymetini sevdanın.

Baktığım hayaller senin oldu sonradan
Tutmak istediğim eller senin ellerindi.
Uykuların göz kırparak kaçtığı gecelerde.
Kalemim seni yazdı, şiirlerimde sen oldun.
Bir sancılı gönülle yürüdüm ıssızlaşan dünyada.
Ağladığım vakitlerde ağrıma sebep sendin
Kıytmetini anlamadın sevdanın...

Uzaktan uzağa bir selam aradım
Bir tatlı muhabbete kaynak olacak bir söz,
Sevdim, diyebilen bir gönül, bir ses
yağmurların yağışıyla yeşeren bir hayal,
damlaların vereceği bir tatlı haber...
Yok, yoksun, sanki seninle tükendi herşey...

Benden ötelere yürüdüm bensiz...
Yıldırımların ışığına düşürdüm gönlümü.
Ölümlere çağrı yaptım türkülerimi...
Ödünç aldığım umutları geri istedi kader.
Ah bu beni sana yakan sevdalar...
Sana yalan göründü saklayarak özünü.
Dudak büktürdü kendine...
Senin sen olmadığın zamanlarda.

Hasan Ulusoy

Ahım Sana Varmasın

Ne kadar gücenip kırgın baktın gülüm bana
Gözlerimde fısıltı yüreğimde velvele
Uzaklarda mıhlanmış sana bakar yüreğim
Başımın ağrıları tekmelerken beynimi
Çağlayanlar akıyor içimde senden yana
Karşımda iki âşık bak gidiyor el ele

Sigaranın zehrini ciğerim yudumluyor
Boşluğa attığın gün yıldızlar kovdu beni
Terkedilmiş birini yârden gayri kim tutsun
Çaldığım tüm kapılar bir bir gösterdi seni
Anladım ki güzelim sensiz hayat olmuyor
Baş koyup eşiğine durup beklerim seni

Çok sevmişim hem ne çok rakamlar şımarmasın
Boşa geçen anların vebali bende şimdi
Hayallerin bağrında gözlerimi uyutsun
Bu sevda yollarının acılı hatırası
Belki gönlün incinir ahım sana varmasın
Geçmesin hafızandan yanıp yaktığın kimdi

Anladığını bilseydim ağlamaya gelirdim
Sinenden akıtırdım gözlerimin yaşını
Sersemliğin bedeli aşk hukukunda neyse
Kur gönlüne divanı kes cezamı infaz et
Senin verdiğin karar elbet adil bilirim
Kazandığını söyle bu sevda savaşını.

Her yanı sardı gamlar bir nefeslik yol vermez
Açılan kollarıma yar gücenmiş gelmiyor
Ay gecenin tutkunu ben sevdanın yolcusu
Samanyolu muhannet ışığını göstermez
Uzanırım seraba benden kaçar el vermez
Yar uzakta eğlenir ne haldeyim bilmiyor

Hasan Ulusoy

Al Beni

Dünya denizinde karıştı yönüm
Senden gayrisinden caydım al beni.
Kaç cephe kaç cihet varsa terk edip
Hak yöne edeple uydum al beni...

Bir zaman sevgiyi kulda aradım
Huzuru beşerî yolda aradım
Bu sebepten asra kurban muradım
Gönlümde dünyama kıydım al beni

Al beni bu dağlar harami dolu
Her düşen şaşkındır bulamaz yolu
Yağıyor başıma yağmur kar dolu
İhlâs libasını giydim al beni

Muhabbetim eksik düştü artmadı
Nefis gaflet perdesini yırtmadı
Ölçüler ölçmedi, tartı tartmadı
Aşkımı mizana koydum al beni

O aşk ile gönül gama pes dedi
Sükût etti söyleyene sus dedi
Yalnız seni sevdi seni istedi
Her şeyi soyundum soydum al beni

Hasan Ulusoy

Alışamadım

bir kış boyu gece,
sabahların ürküttüğü kuşlar
teknelerde salkım saçak
martıların sisli sesi
ciğerimi vahşice döver
denizin sabah nefesi
____________alışamadım

yayla yollarından geldim
betonlar yorar beni.
tırnaklarım sızlamalı/
parmaklarım
üşümeli ayazından suların

güzel keklikler uyandırmalı
horozlarla beraber
anam gelmeli başıma/
nem kokulu çaylar
acımsı şekerlere acıyarak
erimeli gamlarımla beraber.

kuzular çıkmalı ağıldan
anasından ayrılırken;
gözlerinde nem
yüreğinde gam
beklemeli
uzayan/ geç gelen akşamı

dağlardan inerken;
güneşi gönderip
vuslat vaktine/
hicran türküleriyle
nağme döken koyunlar.
acısız gönüllerle
_________tanışamadım
alışamadım, alışamadım...

Hasan Ulusoy

Ana
Günlerin içindeki zamanlar sersemleşti
Eskiden vakit beşti, şimdi vakit on beştir.
Gül gözlü güzelleri pınar başı eğlemez
Duygular vahşileşmiş, bedenler kızıl leştir
Yedi renge boyalı başlar poşu bağlamaz.
Bu günlere harcadım, dündeki variyatı
Sana göre bu gün yok, bana da yarın ana

Piçleşen tohumların başka yerden hormonu
O iri gövdelerde, koflaşan ruhlar saklı
Serçelerim kartalla, yarışmaya sürülür
Öyle bir zamandayım, öz farklı, kabuk farklı
Gül ağlatan bülbüller, yarasayla görülür
Kalmadı yok kıymeti, gülün, gülzârın ana.

Rahmete muhtacım ruh dünyam cılız mı cılız
Nefsim oburlaşırken, ruhumu aç koymuşum
Gören yok gösteren yok, olanca nimet varken
Şeytanî lezzetlerle, haramlarla doymuşum
Beni yaratan bana, tek dostum, kutlu yarken
Bilmedim kıymetini mukaddes yârin ana

Bağladığın bağları birer birer kopardım
Seyik sargı bilmeyen, kırıklar bela başa
Bir yere yolcu olsam ellerinden öperdim
Yol ne kadar uzasa, ayağım değmez taşa
Bu duaların hayrı, bereketinden derdim
Neden şimdi ulaşmaz ki duaların ana

Hasan Ulusoy

Anadolu'da Bir Bahar

Dolandım üzerinde yüreğimde sevdalar.
Her taraf çalı diken, gidilecek yolu yok.
Bir küllükte yetişmiş, dalı kırık gülü yok.
Mateme düşmüş her yan, ortalıkta ölü yok.
Ne ihtiyarında nur, ne gencin de sevda var.

Nerdesin mor poşulu, ak benizli Sevda yar.
Yıkılacak viranda, aşka düşmüş deli yok.
Uzattığım elimde, tutunan dost eli yok.
Cebimde sakladığım, yar saçının teli yok.
Ne türkümü dinleyen, mor belikli Sevda var.

Gün çileli gamlıdır, dağdan nazlanır iner.
Işığıyla uyanan, nur benizli Ali yok.
Gölgesinde dinlense, ağaç kesik, dalı yok.
Çobanlar görünmüyor, güdülecek malı yok.
Boşalmış yazı yaban, kuru hayale yanar.

Türküleri duyulmaz, kahır çeken kul mu var,
Mektuba çiğdem koyup, sevgiliye kim salar,
Issız köşeler öksüz, ağlayanı kalmamış,
Yürekler yabanidir, sevda değil kin dolar.
Gönülden gönüle gizli giden ince yol mu var.

Hasan Ulusoy

Anadolu Konuşmalı

Bunca zaman sustu; yeter,
Anadolu konuşmalı.
O susarsa, erir biter,
Anadolu konuşmalı...

Yamacıyla, beli ile,
Dağ süsleyen gülü ile,
Hemde, kendi dili ile,
Anadolu konuşmalı...

Şehidini al kanıyla,
Dünyayı tutan şanıyla,
Çile yüklü insanıyla,
Anadolu konuşmalı...

Toprağında, insan teri,
Her insanı gönül eri,
Sükunetin değil yeri,
Anadolu konuşmalı...

Bayrağı, yıldızım, ayım,
Gölgesine olmaz doyum,
Tarladaki emmim, dayım,
Anadolu konuşmalı...

Her gönül bir sevda kabı,
Sevgi taşır teyze, bibi,
Gönülden geldiği gibi,
Anadolu konuşmalı...

Haykırışı fitne boğar,
Üzerine rahmet yağar,
Nurlu günler böyle doğar,
Anadolu konuşmalı...

El alçağı neden azsın,
Üzerine zehir kussun,
Susacaksa, onlar sussun,
Anadolu konuşmalı...

O'nun haykırdığı anda,
Velvele kopar cihanda,
Moskova'da, Vaşington'da
Anadolu konuşmalı...

Anadolu'm o, her şeyim,
Vilayetim, ilçem, köyüm,
Sen sussan da Ulusoy'um,
Anadolu konuşmalı...

Hasan Ulusoy

Ankara

Çocukluğumun güzel, sessiz kenti,
Halen yüreğimde kalmış uyursun.
Yaşadığın gürültülü halinde,
Sanmam eski tadı şimdi bulursun.
Benzemezsin, bildiğim o diyara
Değişmek nankörlük müdür, Ankara.

Dalında yoğurdu, çan çalıp gezen,
Koca sinilerde giden aklıklar.
Aktarcı beygirinin kişneyişi,
Nal sesiyle akislenen sokaklar.
Hani elimdeki, kuruştan para,
Bereketin kaybolurken Ankara...

At pazarı yokuşunda, sanatkar,
Şal dokuyan güzelleri görürdük.
Akmavi gökyüzünde turnalar
Peşinde dumandan avcılar gördük.
Vurulmuş, turnamın yüreği yara
Ne edecek artık sen de Ankara...

Örf getiren, ak poşulu anamın
Yarı çıplak yosmalarla işi ne?
Et pazarı kesilen sokakların iğrenç,
Kopuk ruhlular çöreklenir başına.
Baktım güzellerin ruhları kara,
Bunlar mı gönül eğleyecek Ankara.

Yeşilin, gök tutan dalları vardı,
Gölgesinde oynuyordu çocuklar...
Bahçeli evlerin orta yerinde,
Kara kazanlar kükrer, kaynardı.
Güzeller olurken başında sıra.
Betonlar içinde biten Ankara.

Senin güzelliklerin tek sana has
Sana imrenirdi başka şehirler.
Bir grup uğradı, muhteris, zalim
Ne gönlünde sevgi, ne bedende ter.
Onların dinleri, imanı para,
Onlar seni, senden etti Ankara.

Utandım geldiğin noktada senden,
Alnımdaki kara lekeye rağmen.
Ne oldu böyle sana, ne ettiler,
Hangi ihanete kurban gittin sen,
Hava zehir, damarımda kan kara,
Karalar içinde kalan Ankara...

Hasan Ulusoy